

Datum van
inontvangstneming

:

07/03/2025

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-40/25 – 1

Zaak C-40/25

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

23 januari 2025

Verwijzende rechter:

Oberlandesgericht Wien (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

27 december 2024

Verzoekende partij en oorspronkelijke verweerster:

CRIF GmbH

Verwerende partij en oorspronkelijke verzoeker:

YO

REPUBLIEK OOSTENRIJK
Oberlandesgericht Wien

[OMISSIS]

Het Oberlandesgericht Wien (hoogste rechterlijke instantie van de deelstaten Burgenland, Neder-Oostenrijk en Wenen, Oostenrijk) heeft als rechter in hoger beroep [OMISSIS] in de zaak van verzoeker **YO** [OMISSIS] tegen verweerster **CRIF GmbH** [OMISSIS] vanwege informatie (beperkt tot de kosten) en staking (geldelijk belang: 7 000 EUR) in de procedure betreffende het hoger beroep van verweerster tegen het vonnis van het Landgericht für Zivilrechtssachen Wien (civiele rechter in eerste aanleg Wenen, Oostenrijk) van 28 juni 2024, [OMISSIS] in een besloten zitting, de volgende

b e s l i s s i n g

gegeven:

I.1. Overeenkomstig artikel 267 VWEU wordt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende extra prejudiciële vraag voorgelegd, in aanvulling op het verzoek om een prejudiciële beslissing dat is ingediend door het Duitse Bundesgerichtshof (hoogste federale rechter in burgerlijke en strafzaken, Duitsland) bij beslissing van 26 september 2023 (dossiernummer VI ZR 97/22) en dat onder zaaknummer C-655/23 door het Hof van Justitie wordt behandeld:

Moet artikel 17 AVG aldus worden uitgelegd dat de betrokkene wiens persoonsgegevens door de verwerkingsverantwoordelijke door middel van doorgifte onrechtmatig zijn verstrekt, het recht heeft om tegen de verwerkingsverantwoordelijke een vordering in te stellen tot staking van elke verdere onrechtmatige doorgifte van die gegevens, wanneer de betrokkene van de verwerkingsverantwoordelijke niet verlangt dat deze gegevens worden gewist omdat hij dan niet kan worden gevonden in de databank van de verwerkingsverantwoordelijke, waardoor het moeilijk of zelfs onmogelijk kan worden om een overeenkomst te sluiten wanneer de klanten van de verwerkingsverantwoordelijke hun zakelijke beslissingen laten afhangen van een succesvolle zoektocht naar de betrokkene in de databank van de verwerkingsverantwoordelijke?

I.2. De behandeling van de zaak voor het Oberlandesgericht Wien wordt geschorst tot de prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig § 90a, lid 1, GOG (wet op de rechterlijke organisatie) is ontvangen.

II. Bovendien wordt de behandeling van de zaak geschorst in afwachting van de beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie op het verzoek om een prejudiciële beslissing dat door het Bundesgerichtshof (Duitsland) op 26 september 2023 onder dossiernummer VI ZR 97/22 is ingediend en door het Hof van Justitie onder zaaknummer C-655/23 wordt behandeld.

III. De procedure wordt alleen voortgezet op verzoek van de partijen.

M o t i v e r i n g:

Ad I.: Het Duitse Bundesgerichtshof heeft bij beslissing van 26 september 2023 (dossiernummer VI ZR 97/22) in een zaak waarin een werkneemster van verweerster in die procedure in strijd met artikel 6, lid 1, AVG een bericht dat alleen voor verzoeker in die procedure was bestemd, via een messenger-dienst ook naar een derde persoon had verzonden, onder meer de volgende prejudiciële vragen voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

„1.

a) Moet artikel 17 van verordening (EU) 2016/679 (1) aldus worden uitgelegd dat de betrokkene wiens persoonsgegevens door de verwerkingsverantwoordelijke door middel van doorgifte onrechtmatig zijn verstrekt, het recht heeft om tegen de verwerkingsverantwoordelijke een vordering in te stellen tot staking van elke

verdere onrechtmatige doorgifte van die gegevens, wanneer hij van de verwerkingsverantwoordelijke niet verlangt dat deze gegevens worden gewist?

b) Kan een dergelijke vordering tot staking (ook) voortvloeien uit artikel 18 AVG of een andere bepaling van de AVG?

2. Indien de vragen 1a) en/of 1b) bevestigend worden beantwoord:

a) Kan een vordering tot staking op grond van het Unierecht alleen worden ingesteld als moet worden gevreesd dat in de toekomst verder inbreuk op de uit de AVG voortvloeiende rechten van de betrokkene zal worden gemaakt (gevaar voor recidive)?

b) Wordt het bestaan van het gevaar voor recidive in voorkomend geval vermoed op basis van de bestaande inbreuk op de AVG?

3. Indien de vragen 1a) en 1b) ontkennend worden beantwoord:

Moet artikel 84 juncto artikel 79 AVG aldus worden uitgelegd dat de nationale rechter aan de betrokkene wiens persoonsgegevens door de verwerkingsverantwoordelijke door middel van doorgifte onrechtmatig zijn verstrekt, naast de vergoeding van materiële of immateriële schade uit hoofde van artikel 82 AVG en de uit de artikelen 17 en 18 AVG voortvloeiende rechten, een vordering kan toekennen tegen de verwerkingsverantwoordelijke om de verdere onrechtmatige doorgifte van die gegevens te staken overeenkomstig de bepalingen van nationaal recht?

Het Bundesgerichtshof motiveerde deze prejudiciële vragen door te stellen dat de verzoeker in die procedure niet heeft verzocht om wissing van zijn persoonsgegevens die in strijd met de AVG waren verwerkt, en bovendien om een staking van het hernieuwde opslaan ervan, maar alleen om het voorkomen van een herhaling van de onrechtmatige verwerking door middel van een vordering tot staking. De vraag of verzoeker dit verzoek kan baseren op een recht op staking op grond van het Unierecht dat kan worden afgeleid uit artikel 17, lid 1, en/of artikel 18 juncto artikel 4, lid 3, AVG, en mogelijk ook uit artikel 79 AVG, wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie niet verduidelijkt en kan evenmin duidelijk worden beantwoord. Indien volgens de bepalingen van de AVG geen recht op staking op grond van het Unierecht in aanmerking komt, rijst de vraag of het nationale recht in dit verband kan worden ingeroepen door middel van artikel 84 juncto artikel 79 AVG, dan wel of de doelstelling van een coherent niveau van gegevensbescherming binnen de Unie zich hiertegen verzet (zie overwegingen 9 en 10 AVG). Ook deze vraag is volgens het Bundesgerichtshof nog niet opgehelderd door het Hof van Justitie.

De prejudiciële procedure in zaak C-655/23 (*IP tegen Quirin Privatbank AG*) is aanhangig bij het Hof van Justitie. Een beslissing van het Hof van Justitie is nog niet beschikbaar.

In soortgelijke zaken als de zaak die nu voor het Oberlandesgericht Wien aanhangig is, heeft het Oberste Gerichtshof (hoogste federale rechter in civiele en strafzaken, Oostenrijk) de beantwoording van deze vraag van prejudicieel belang geacht voor de uitkomst van de procedure, omdat ook in die zaken wordt verzocht om staking van het hernieuwde onrechtmatige verstrekken van persoonsgegevens van de verzoeker zonder dat wordt verzocht deze gegevens te wissen. Uit de opvatting van het Oberste Gerichtshof kan worden afgeleid dat, indien het Hof van Justitie de door het Bundesgerichtshof gestelde vragen 1 tot en met 3 in die zin beantwoordt dat het daarin genoemde recht op staking niet bestaat en ook geen beroep kan worden gedaan op het nationale recht, ook de rechtsgrondslag voor de onderhavige vordering komt te vervallen.

Volgens het Oberlandesgericht Wien moet de vraag aan het Hof van Justitie worden aangevuld, omdat de in Oostenrijk aanhangige zaken een situatie betreffen die verschilt van de bij het Bundesgerichtshof aanhangige procedure.

A. Feiten

Verweerster oefent het bedrijf van kredietinformatiebureau uit in de zin van § 152 van de Gewerbeordnung 1994 (wetboek betreffende de reglementering van industriële, commerciële en ambachtelijke beroepen van 1994; hierna: „GewO 1994”) en verwerkt persoonsgegevens met het oog op de uitoefening van dat bedrijf. De kredietwaardigheidsinformatie van verweerster over verzoeker is niet gebaseerd op betalingservaringsgegevens. De kredietscore werd door verweerster uitsluitend bepaald op basis van algemene gegevens zoals adres, leeftijd en geslacht, zonder gegevens over de betalingservaringen en dus zonder specifieke gegevens over betalingsverzuim van verzoeker in het verleden.

Verweerster heeft van AZ Direct GmbH gegevens van verzoeker gekocht, namelijk voor- en achternaam, adres en geboortedatum. AZ Direct GmbH opereert als een uitgever van adreslijsten en direct-marketingbedrijf volgens § 151 GewO 1994. Er kon niet worden vastgesteld dat verweerster verzoeker op de hoogte heeft gebracht van het verkrijgen van gegevens van AZ Direct GmbH of van een eventuele wijziging van het doel ervan. Verzoeker had verweerster geen toestemming gegeven om de gegevens te verwerken die zij van een uitgever van adreslijsten had ontvangen.

B. Standpunten van partijen in de procedure en de procedure tot dusver

Middels het beroep van 21 oktober 2021 verzocht verzoeker verweerster, die een „identiteits- en kredietwaardigheidsdatabank” beheert, aanvankelijk om volledige (verbeterde) informatie overeenkomstig artikel 15 AVG [OMISSIS] [onderafdelingen van het ingetrokken verzoek om informatie]. Verder verzocht hij om verweerster te gelasten zich met onmiddellijke ingang, en tot is voldaan aan de vordering in punt 1, onder a) en c), [van het verzoekschrift], te onthouden van het verlenen van verdere toegang aan derden – [OMISSIS] [niet relevante vordering]

– tot de identiteits- en kredietwaardigheidsdatabank wat betreft de gegevens van verzoeker. Na het verstrekken van informatie door verweerster (bijlage. /10) en het ondervragen van de managing director van verweerster beperkte verzoeker het verzoek om informatie tot vergoeding van de proceskosten.

De rechter in eerste aanleg heeft vervolgens de wijziging van de vordering met betrekking tot het verzoek tot staken toegestaan, in die zin dat verweerster zich onmiddellijk moest onthouden van het verlenen van verdere toegang aan derden – [OMISSIS] [niet relevante vordering] – tot de „identiteits- en kredietwaardigheidsdatabank” wat betreft de gegevens van verzoeker, zolang de gegevens van verzoeker onrechtmatig worden verwerkt, omdat met name

1) de kredietscore wordt berekend zonder betalingservaringsgegevens, zonder dat verweerster haar klanten hierover voldoende informeert;

of

2) de gegevensverstrekkers van verweerster ten minste de naam, het adres en de geboortedatum (van verzoeker), die zij oorspronkelijk hadden verzameld met het oog op het uitgeven van adreslijsten en direct marketing, doorgeven aan verweerster die deze gegevens vervolgens verwerkt voor kredietbeoordelingsdoeleinden overeenkomstig § 152 GewO 1994;

of anders

3) verweerster verzoeker direct of rechtstreeks statistisch discrimineert door de kredietscore uitsluitend op basis van de leeftijd en de woonplaats van verzoeker te berekenen, omdat de berekening niet op betalingservaringsgegevens is gebaseerd.

Verzoeker voerde in dit verband in wezen aan dat het recht op staking voortvloeit uit artikel 17 AVG. De autoriteit voor gegevensbescherming heeft volgens verzoeker laatstelijk in procedure D 124.2813 2021-0370.691 (rechtskracht onbekend) tegen verweerster vastgesteld dat verweerster zich niet kan beroepen op gerechtvaardigde belangen in de zin van artikel 6, lid 1, onder f), AVG in gevallen waarin de kredietscore werd berekend zonder betalingservaringsgegevens, omdat haar klanten hier niet voldoende over waren geïnformeerd.

Verzoeker heeft alleen al recht op staking op basis van artikel 79, lid 1, AVG als er nog steeds een dreigende schending van de wet is, zoals in dit geval van artikel 5, lid 1, onder d) („juistheid”), artikel 15, lid 1, onder h), AVG (subsidiair artikel 5, lid 1, onder a), AVG). Volgens verzoeker kan verweerster zich niet beroepen op enige rechtvaardiging, in het bijzonder niet op artikel 6, lid 1, onder f), AVG. Het gevaar voor recidive bestaat omdat verweerster geldige bedrijfsvergunningen heeft (bijlage. /1) en volhoudt dat het door haar ingenomen standpunt rechtmatig is.

De autoriteit voor gegevensbescherming heeft laatstelijk met betrekking tot D124.3817 2021-0.584.299 (niet onherroepelijk) een bezwaar gegrond verklaard en geoordeeld dat AZ Direct Österreich GmbH, een „gegevensverstrekker” van verweerster, het beginsel van doelbinding krachtens artikel 5, lid 1, onder b), AVG had geschonden en daarom de gegevens van de betrokkene onrechtmatig had verwerkt in strijd met artikel 6, lid 1, juncto lid 4, AVG, door ten minste de naam, het adres en de geboortedatum van de betrokkene, die zij oorspronkelijk had verzameld voor het uitgeven van adreslijsten en direct marketing, door te geven aan verweerster, die deze gegevens vervolgens heeft verwerkt voor kredietbeoordelingsdoeleinden overeenkomstig § 152 GewO 1994. Wat voor de „gegevensverstrekker” is bepaald, geldt dienovereenkomstig voor de „gegevensverwerker”, dat wil zeggen voor verweerster. Verzoeker had geen toestemming gegeven. Er is ook geen wettelijke toestemmingsnorm en geen verenigbaarheid van het gewenste secundaire doel met het primaire doel waarvoor de gegevens oorspronkelijk werden verzameld, aldus de autoriteit voor gegevensbescherming.

Sinds het indienen van de vordering is het steeds duidelijker geworden dat verweerster niet alleen haar informatieverplichtingen uit hoofde van artikel 15 AVG schendt, maar ook geen gerechtvaardigd belang heeft bij de verwerking van „(betalingsservarings-)gegevens”, zodat de vordering tot staking niet langer afhankelijk wordt gesteld van het voldoen aan de informatieverplichtingen en het verzoek om een vonnis (in de vorm zoals hierboven reeds beschreven) wordt gewijzigd.

Verweerster concludeerde tot afwijzing van de vordering. [OMISSIS]
[opmerkingen over het ingetrokken verzoek om informatie].

Verweerster kwam op tegen de wijziging van de vordering met betrekking tot het verzoek tot staken wegens niet-ontvankelijkheid. Volgens haar is het gewijzigde verzoek tot staken ook ongerechtvaardigd. Het is inherent aan de wettelijke activiteit als uitgever van adreslijsten dat de uitgever gegevens aan zijn klanten doorgeeft met het oog op de uitoefening van zijn bedrijf. Dit doel is veelvoudig en niet beperkt tot marketingdoeleinden. De activiteit als uitgever van adreslijsten in het algemeen en de doorgifte van adresgegevens in het bijzonder is gebaseerd op een wettelijke bepaling van de lidstaat – namelijk § 151 GewO – en dus is een doorgifte door een dergelijke uitgever voor de doeleinden van § 151 GewO aan zijn klanten ex lege verenigbaar met het doelbindingsbeginsel overeenkomstig artikel 6, lid 4 AVG.

Het verzamelen van adresgegevens door verweerster is een essentieel onderdeel van de kernactiviteit van een kredietinformatiebureau en is gebaseerd op § 152 GewO, aldus verweerster. Voordat een controle van de kredietwaardigheid kan worden uitgevoerd, moet een kredietinformatiebureau dat een identiteitscontrole uitvoert, daarom i) controleren of de persoon in kwestie daadwerkelijk bestaat en ii) controleren of de persoon in kwestie overeenkomt met personen van wie betalingservaringsgegevens beschikbaar zijn in de databank van het

kredietinformatiebureau. Zonder de hierboven beschreven identiteitscontrole zou het voor een kredietinformatiebureau onmogelijk zijn om zijn activiteiten onder § 152 GewO uit te voeren, omdat een kredietinformatiebureau niet kan garanderen dat kredietwaardigheidsonderzoeken overeenkomen met de gegevens van de juiste personen. De verwerking van adresgegevens die in het verleden door personen met dezelfde naam bij zakelijke transacties zijn gebruikt, is onontbeerlijk. De bepalingen van § 151 en § 152 GewO vormen een noodzakelijke en evenredige maatregel in een democratische samenleving ter waarborging van de in artikel 23, lid 1, AVG bedoelde doelstellingen. De gegevensverwerking werd hoe dan ook uitgevoerd voor het doel van § 151 GewO, maar was in ieder geval verenigbaar met het doel. In het onderhavige geval is de aard van de persoonsgegevens van bijzonder belang, vooral omdat de adresgegevens laagdrempelige gegevens zijn. Alleen al op grond hiervan moet de verenigbaarheid worden bevestigd. Bovendien zouden de gevolgen van verdere verwerking overwegend in het belang van de betrokkene zelf zijn, omdat de niet-identificeerbaarheid van personen regelmatig een negatieve invloed heeft op de kredietscore. Kredietinformatiebureaus zijn een essentiële instelling van de Oostenrijkse economie en beschikken, naar redelijkerwijs verwacht mag worden, ten minste over adresgegevens van alle deelnemers aan het economische leven, aldus verweerster. Zij heeft dus voldaan aan haar verplichtingen volgens artikel 14 AVG. De verwerkingsdoeleinden hangen volgens verweerster nauw met elkaar samen. Verweerster heeft ook voldaan aan haar informatieverplichtingen. Er bestaat volgens haar geen recht op staking.

In het door verweerster in hoger beroep bestreden **vonnis** heeft de rechter in eerste aanleg het verzoek tot staken op de hoofdpunten toegewezen; [OMISSIS] [details van de enige vordering die definitief is afgewezen en daarom hier niet relevant is].

De rechter in eerste aanleg baseerde zijn beslissing op de feitelijke bevindingen zoals uiteengezet op de pagina's 12 tot en met 15 van het vonnis (niet betwist door de partijen).

Vanuit juridisch oogpunt oordeelde de rechter in eerste aanleg dat het verzoek tot staken gerechtvaardigd was: verweerster had de gegevens van verzoeker, die oorspronkelijk waren verzameld met het oog op het uitgeven van adreslijsten en direct marketing en door AZ Direct GmbH aan verweerster waren doorgegeven, op ongeoorloofde wijze verwerkt met het oog op de beoordeling van de kredietwaardigheid overeenkomstig § 152 GewO 1994. Op grond van artikel 14 AVG had verweerster verzoeker moeten informeren, wanneer zij zijn gegevens van derden, dus „niet van de betrokkene”, verkrijgt. § 151 GewO 1994 vormt geen rechtsgrondslag voor de (verdere) verwerking van gegevens omdat het geen wettelijke bepaling is in de zin van artikel 6, lid 1, juncto lid 4, onder h), AVG, maar slechts een norm uit het handelsrecht (uitspraak van het Bundesverwaltungsgericht, W258 221744 6-1). Hoewel er geen (gevoelige) gegevens (verder) waren verwerkt in overeenstemming met artikel 9 of artikel 10 AVG, kon geen verband worden gelegd tussen het oorspronkelijke doel – het uitgeven van adreslijsten – en het nieuwe doel – de beoordeling van de

kredietwaardigheid. Het feit dat verweerster deze gegevens alleen gebruikt om verzoeker te identificeren verandert daar niets aan, aangezien de identificatie, zoals verweerster zelf stelt, een essentieel onderdeel is van de beoordeling van de kredietwaardigheid.

C. Toepasselijk recht van de Unie

Artikel 17 AVG

Recht op gegevenswissing („recht op vergetelheid”)

1. De betrokkene heeft het recht van de verwerkingsverantwoordelijke zonder onredelijke vertraging wissing van hem betreffende persoonsgegevens te verkrijgen en de verwerkingsverantwoordelijke is verplicht persoonsgegevens zonder onredelijke vertraging te wissen wanneer een van de volgende gevallen van toepassing is:

- a) de persoonsgegevens zijn niet langer nodig voor de doeleinden waarvoor zij zijn verzameld of anderszins verwerkt;
- b) de betrokkene trekt de toestemming waarop de verwerking overeenkomstig artikel 6, lid 1, punt a), of artikel 9, lid 2, punt a), berust, in, en er is geen andere rechtsgrond voor de verwerking;
- c) de betrokkene maakt overeenkomstig artikel 21, lid 1, bezwaar tegen de verwerking, en er zijn geen prevalerende dwingende gerechtvaardigde gronden voor de verwerking, of de betrokkene maakt bezwaar tegen de verwerking overeenkomstig artikel 21, lid 2;
- d) de persoonsgegevens zijn onrechtmatig verwerkt;
- e) de persoonsgegevens moeten worden gewist om te voldoen aan een in het Unierecht of het lidstatelijke recht neergelegde wettelijke verplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust;
- f) de persoonsgegevens zijn verzameld in verband met een aanbod van diensten van de informatiemaatschappij als bedoeld in artikel 8, lid 1.

2. Wanneer de verwerkingsverantwoordelijke de persoonsgegevens openbaar heeft gemaakt en overeenkomstig lid 1 verplicht is de persoonsgegevens te wissen, neemt hij, rekening houdend met de beschikbare technologie en de uitvoeringskosten, redelijke maatregelen, waaronder technische maatregelen, om verwerkingsverantwoordelijken die de persoonsgegevens verwerken, ervan op de hoogte te stellen dat de betrokkene de verwerkingsverantwoordelijken heeft verzocht om iedere koppeling naar, of kopie of reproductie van die persoonsgegevens te wissen.

3. De leden 1 en 2 zijn niet van toepassing voor zover verwerking nodig is:

- a) voor het uitoefenen van het recht op vrijheid van meningsuiting en informatie;
- b) voor het nakomen van een in een het Unierecht of het lidstatelijke recht neergelegde wettelijke verwerkingsverplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust, of voor het vervullen van een taak van algemeen belang of het uitoefenen van het openbaar gezag dat aan de verwerkingsverantwoordelijke is verleend;
- c) [OMISSIS]
- d) [OMISSIS]
- e) voor de instelling, uitoefening of onderbouwing van een rechtsvordering.

D. Nationaal recht

1. Gewerbeordnung 1994 (wetboek betreffende de reglementering van industriële, commerciële en ambachtelijke beroepen van 1994; hierna: „GewO 1994”)

Uitgevers van adreslijsten en direct-marketingbedrijven

§ 151.

1) De bepalingen van verordening (EU) 2016/679 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming), PB L 199 van 4 mei 2016, blz. 1, (hierna: „AVG”) en de bepalingen de Bundesgesetz zum Schutz natürlicher Personen bei der Verarbeitung personenbezogener Daten (wet gegevensbescherming; hierna: „DSG”), BGBl. I. nr. 165/1999, zoals gewijzigd bij Bundesgesetz BGBl. I. nr. 120/2017, zijn van toepassing op het gebruik van persoonsgegevens voor marketingdoeleinden van derden door handelaren die gemachtigd zijn om de activiteiten van uitgevers van adreslijsten en direct-marketingbedrijven uit te oefenen, tenzij hieronder anders aangegeven.

2) De activiteit als tussenpersoon tussen eigenaars en gebruikers van bestandssystemen met klanten en prospects (listbroking) is voorbehouden aan de in lid 1 genoemde handelaren.

3) De in lid 1 bedoelde handelaren zijn bevoegd om voor hun activiteiten overeenkomstig de leden 1 en 2 persoonsgegevens te verzamelen uit openbaar toegankelijke informatie, door de betrokken personen te ondervragen, uit bestandssystemen van derden met klanten en prospects of uit marketingbestandssystemen van andere uitgevers van adreslijsten en direct-marketingbedrijven, voor zover dit noodzakelijk is voor 1. de voorbereiding en

uitvoering van marketingcampagnes van derden, met inbegrip van het ontwerp en de verzending van reclamemateriaal of 2. listbroking, en toegestaan is overeenkomstig de leden 4 en 5, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel.

4) [OMISSIS]

5) Tenzij de betrokkenen overeenkomstig artikel 4, punt 11, van de AVG toestemming hebben gegeven voor de doorgifte van hun gegevens voor marketingdoeleinden van derden, mogen de in lid 1 bedoelde handelaren uit een bestandssysteem van een derde met klanten en prospects uitsluitend de volgende gegevens extraheren: 1. naam, 2. geslacht, 3. titel, 4. academische graad, 5. adres, 6. geboortedatum, 7. beroeps-, branche- of handelsnaam en 8. het behoren van de betrokkene bij dit bestandssysteem met klanten en prospects. De voorwaarde hiervoor – tenzij de strengere bepalingen van lid 4 van toepassing zijn – is dat de eigenaar van het bestandssysteem schriftelijk en aannemelijk heeft verklaard aan de handelaar in overeenstemming met lid 1 dat de betrokkenen op passende wijze zijn geïnformeerd over de mogelijkheid om de overdracht van hun gegevens voor marketingdoeleinden van derden te verbieden en dat er geen verbod is uitgesproken.

6) Handelaren in de zin van lid 1 mogen marketinginformatie en -classificaties die voor marketingdoeleinden zijn verzameld en die op basis van marketinganalyseprocedures met naam en toenaam aan specifieke personen zijn toegekend, alleen voor marketingdoeleinden gebruiken en, in het bijzonder, alleen aan derden doorgeven als zij aannemelijk verklaren dat zij deze analyseresultaten uitsluitend voor marketingdoeleinden zullen gebruiken.

7) [OMISSIS]

8) [OMISSIS]

9) [OMISSIS]

10) Eigenaren van bestandssystemen met klanten en prospects mogen persoonsgegevens uit deze systemen overeenkomstig lid 1 alleen doorgeven aan handelaren voor marketingdoeleinden van derden en deze met name voor listbroking alleen beschikbaar stellen als zij de betrokkenen op passende wijze hebben geïnformeerd dat zij de verwerking van deze gegevens voor marketingdoeleinden van derden kunnen verbieden, en mits er geen verbod is uitgesproken; bijzondere categorieën persoonsgegevens en strafrechtelijk relevante gegevens mogen overeenkomstig lid 1 worden doorgegeven aan handelaren en beschikbaar worden gesteld voor listbroking onder de in lid 4 vermelde voorwaarden. Er moet expliciet en schriftelijk worden gewezen op de mogelijkheid van een verbod als de gegevens schriftelijk van de betrokkene worden verzameld. Het verbod op de doorgifte heeft geen invloed op de contractuele relatie tussen de betrokkene en de eigenaar van het bestandssysteem met klanten en prospects.

11) [OMISSIS]

Kredietinformatiebureaus

§ 152.

1) Handelaren die gemachtigd zijn om het bedrijf van kredietinformatiebureau uit te oefenen, zijn niet gemachtigd om informatie te verstrekken over privéomstandigheden die geen verband houden met de kredietwaardigheid.

2) [OMISSIS]

2. Datenschutzgesetz (wet bescherming persoonsgegevens; hierna: „DSG”)

Fundamenteel recht op gegevensbescherming

§ 1.

1) Eenieder heeft recht op vertrouwelijkheid van de hem betreffende persoonsgegevens, met name wat de eerbiediging van zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven betreft, voor zover er sprake is van een te beschermen belang. Het bestaan van een dergelijk belang is uitgesloten als gegevens niet onder een recht op vertrouwelijkheid vallen omdat ze algemeen beschikbaar zijn of omdat ze niet tot de betrokken persoon kunnen worden herleid.

2) [OMISSIS]

3) [OMISSIS]

1. [OMISSIS]

2. [OMISSIS]

4) [OMISSIS]

§ 29

1) [OMISSIS]

3. Stakingsverplichtingen naar nationaal recht kunnen voortvloeien uit een schending van een beschermende wet of een inbreuk op absoluut beschermde rechten. Volgens vaste rechtspraak in verband met persoonlijke rechten (absoluut recht) wordt een recht op staking ook erkend als de wet er niet uitdrukkelijk in voorziet (zie 8 Ob 180/05y SZ 2005/185).

Een recht op staking wordt door twee elementen geconcretiseerd: een stakingsverplichting en het risico dat die stakingsverplichting wordt geschonden. Als een van deze elementen ontbreekt, bestaat er geen recht op staking (RIS-Justiz RS0037660). Het risico van een schending bestaat ofwel in de vorm van een

gevaar voor recidive ofwel in de vorm van een dreigende eerste schending. De eerste veronderstelt dat er al een schending heeft plaatsgevonden. Het risico van een eerste schending wordt daarentegen bevestigd als er een rechtstreekse en concrete dreiging van inmenging in de rechtssfeer van een derde bestaat; alleen in dit geval is een preventieve vordering tot staking ontvankelijk volgens de vaste rechtspraak van het Oberste Gerichtshof (RS0037660 [T3]; RS0012061 [T1]; RS0010479; RS0009357 [T18]).

E. Motivering van de prejudiciële vraag

1. [OMISSIS]
2. [OMISSIS] [redundant]
3. Allereerst wordt verwezen naar het verzoek om een prejudiciële beslissing van het Duitse Bundesgerichtshof en de gedetailleerde motivering ervan.
4. Of het door verweerster ingestelde hoger beroep slaagt, hangt ook af van het antwoord op de vragen van het Bundesgerichtshof aan het Hof van Justitie van de Europese Unie en de aanvullende vraag van het Oberlandesgericht Wien:

minimumvereisten voor de rechtsbescherming van betrokkenen bij inbreuken op de gegevensbescherming vloeien voort uit het doeltreffendheidsbeginsel (artikel 4, lid 3, VEU) en het vereiste van „doeltreffendheid” van de voorziening in rechte (artikel 47 Handvest van de grondrechten).

Mocht het niet indienen van een verzoek tot wissing relevant zijn voor het bestaan van een recht op staking, dan moet daarop aansluitend worden beoordeeld of de redenen die ertoe hebben geleid dat de betrokken partij geen verzoek tot wissing heeft ingediend of wil indienen, relevant zijn. Verweerster heeft er zelf op gewezen dat wanneer de betrokkene in een kredietwaardigheidsonderzoek niet kan worden geïdentificeerd omdat zijn adresgegevens niet beschikbaar zijn, de statistische kredietwaardigheid lager is. De opname van de adresgegevens van een betrokkene in de databank van verweerster verbetert de berekende kredietwaardigheid ten opzichte van de kredietwaardigheid die wordt berekend voor een persoon wiens identiteit niet met succes kon worden geverifieerd.

Het kan dus relevant zijn dat een betrokkene er, onder meer om deze door verweerster uiteengezette redenen, van afziet de wissing van zijn of haar gegevens te eisen om de aanzienlijke nadelen te voorkomen die de wissing in economisch en sociaal opzicht voor de betrokkene met zich meebrengt. Het is denkbaar dat alleen het verzoek tot wissing het voortdurende effect van de schending niet afdoende wegneemt en dat daarom een rechterlijk bevel tot staking nodig is om de rechtsbescherming effectief te waarborgen.

Indien de redenen die de betrokkene ertoe hebben gebracht om geen verzoek tot wissing in te dienen, van juridische betekenis zijn, zullen deze aspecten van het

waarborgen van het recht om te worden gehoord – die in de onderhavige procedure nog niet in aanmerking zijn genomen – moeten worden besproken. De partijen moeten in de gelegenheid worden gesteld om feitelijke verklaringen af te leggen en overeenkomstige bewijzen aan te dragen. In dit geval zal de procedure in eerste aanleg en, indien nodig, de feitelijke grondslag van het bestreden vonnis moeten worden aangevuld, wat zal leiden tot de vernietiging van het bestreden besluit.

Als het verzoek tot wissing, ongeacht de omstandigheden van het niet-indienen daarvan, een voorwaarde is voor een recht op staking en als er geen beroep kan worden gedaan op het nationale recht, moet de vordering worden afgewezen in overeenstemming met de rechtsopvatting van het Oberste Gerichtshof zoals neergelegd in diens schorsingsbesluiten.

F. [OMISSIS]

Ad II.:

[OMISSIS]

Ad III.:

[OMISSIS] [verklaringen over de schorsing van de procedure]

Oberlandesgericht Wien

[OMISSIS] [adres]

afd. 5, op 27 december 2024

[OMISSIS]

[naam van de rechter]